

Abstrakt

Práca pojednáva o výlučných právomociach Európskej únie so zameraním na právomoci legislatívne. Pozostáva zo štyroch kapitol, pričom čerpajúc z českej a zahraničnej literatúry obsahuje teoretické hľadiská doplnené o judikatúru Európskeho súdneho dvora resp. Súdneho dvora Európskej únie. Prvá kapitola sa zameriava na právomocí EÚ obecné, vysvetľuje pojem právomoc a dotýka sa pôvodu kompetencií EÚ z historického i ústavného hľadiska. Za základ právomocí EÚ je možné považovať vôľu členských štátov, čomu zodpovedá teória prenesených právomocí, ozrejmenej v kapitole 1.3. Práca sa tiež venuje teórii implicitných právomocí a doložke flexibility, ktoré predstavujú spôsob ako sa vyhnúť rigidite, ktorú by striktné dodržiavanie zásady prenesených právomocí mohlo predstavovať. Nasledujúca kapitola poskytuje prehľad ďalších typov kompetencií EÚ a poukazuje na ich špecifiká v porovnaní so skupinou výlučných právomocí. Dozvedáme sa teda, že v prípade spoločných právomocí môžu byť členské štáty činné, pokiaľ sa neuplatní blokačný účinok európskych predpisov, zatiaľ čo v iných prípadoch plní EÚ len funkciu podpornú. Posledné dve kapitoly, ktoré je možné považovať za najdôležitejšie, sa zameriavajú konkrétne na skupinu výlučných právomocí. Tretia kapitola sa venuje obdobiu pred prijatím Lisabonskej zmluvy, keď ešte chýbal katalóg exkluzívnych kompetencií v zakladajúcich zmluvách. Najskôr vymedzuje túto skupinu z hľadiska teoretického, ktoré následne dopĺňa výkladom ESD. Posledná kapitola ozrejmuje, ako sú výlučné právomoci zadefinované po prijatí Lisabonskej zmluvy, kedy už v primárnom práve nachádzame výpočet oblastí spadajúcich do jednotlivých kategórií. Poskytuje prehľad týchto oblastí, kde sa výlučné kompetencie uplatňujú a venuje sa tiež téme vonkajších právomocí EÚ. V krátkosti tiež ozrejmuje postavenie členských štátov, ktoré v tejto oblasti, až na niektoré výnimky, nemôžu byť činné. Nasleduje opäť výber z judikatúry SD EÚ, ktorý dopĺňa vyššie uvedené.